

XI

AD MERCVRIVM

Strophe Sapphica

Mercurī – nam tē docilis magistrō
Mōvit Amphīōn lapidēs canendō –
Tūque, Testūdō, resonāre septem
Callida nervīs,

Nec loquāx ōlim neque grāta, nunc et
Dīvitum mēnsīs et amīca templīs,
Dīc modōs, Lūdē quibus obstinātās
Applicet aurēs :

Quae, velut lātīs equa trīma campīs,
Lūdit exsultim, metuitque tangī,
Nuptiārum expers, et adhūc protervō
Crūda marītō.

Tū potes tigrēs comitēsque silvās
Dūcere, et rīvōs celerēs morārī :
Cessit immānis tibi blandientī
Iānitor aulae

Cerberus ; quamvīs furiāle centum
Mūniant anguēs caput ēius, atque
Spīritus taeter saniēsque mānet
Ōre trilinguī.

Quīn et Ixīōn Tityosque vultū
Rīsīt invītō ; stetit urna paulum
Sicca, dum grātō Danaī puellās
Carmine mulcēs.

Audiat Lūdē scelus atque nōtās
Virginum poenās, et ināne lymphae
Dōlium fundō pereuntis īmō,
Sēraque fāta,

Quae manent culpās etiam sub Orcō :
Impiae (nam quid potuēre māius ?),
Impiae spōnsōs potuēre dūrō
Perdere ferrō.

Ūna dē multīs, face nuptiālī
Dīgna, periūrum fuit in parentem
Splendidē mendāx, et in omne virgō
Nōbilis aevum :

‘Surge’, quae dīxit iuvenī marītō,
‘Surge, nē longus tibi somnus, unde
Nōn timēs, dētur ; socerum et scelestās
Falle sorōrēs ;

Quae, velut nactae vitulōs leaenae,
Singulōs, ēheu !, lacerant : ego illīs
Mollior, nec tē feriam, neque intrā
Claustra tenēbō.

Mē pater saevīs oneret catēnīs,
Quod virō clēmēns miserō pepercī :
Mē vel extrēmōs Numidārum in agrōs
Classe relēget.

Ī, pedēs quō tē rapiunt et aerae,
Dum favet nox et Venus ; ī secundō
Ōmine, et nostrī memorem sepulcrō
Scalpe querēlam.’